

Risto A. Ahonen

Kirjan julkaisemisen jälkeisiä tunnelmia

Minulta on moni kysynyt, miltä nyt tuntuu, kun iso urakka on saatu valmiiksi. Tunnelmat ovat kaksijakoisia. Toisaalta on hämmentynyt olo, joka tuo mieleen jännittävän jalkapallon sarjaottelun, jolloin pelasin numero 10 selässä. Saimme luotua vastustajan maalille hienon maalintekopaikan ja itse sain pallon haltuun, mutta minulle tuli hutipotku (ohilaukaus). Silloin katsomo kohahti ja joku huusi kovalla äänellä: ”Hei kymppi tule pois kentältä, siellä on peli.”

Mutta kyllä päällimmäisenä on syvä kiitollisuus siitä, että on saanut olla mukana tutkimassa kristillisen kirkon ja uskon syvintä olemusta. Kun olen saanut yhdessä muiden kanssa katsella uskon maailmanlaajuisia ulottuvuuksia, eräs raamatunkohta on pyörinyt mielessäni kuvaamassa tunteita.

Tunteet jotenkin kulminoituvat Jeesuksen sanoihin:

”Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkää estäkö heitä. Heidän kaltaisensa on Jumalan valtakunta. totisesti, joka ei ota Jumalan valtakuntaa vastaan niin kuin lapsi, hän ei sinne pääse” (Mark. 10: 13-15).

Miten tämä puhe liittyy nyt näihin globaaleihin näköaloihin. Paljonkin Jumalan armo tulee niin alas, että heikokin ja avuttominkin voi siihen tarttua. Evankeliumin vastaanottaminen ei vaadi mitään älyllisiä ponnisteluja niin, että pieni lapsikin voi sen ymmärtää.

Mutta samanaikaisesti evankeliumi on niin rikas, ettei kukaan pysty toistaiseksi sitä täydellisesti käsittämään. Se ylittää ihmisen voimavarat. se on kuin uutta elämää pulppuava kirkas lähde, jota kukaan ei pysty ammentamaan tyhjiin. Jokainen uusi sukupolvi voi löytää siitä jotakin uutta ja syvällistä - ja totisesti näin on tapahtunut.

Ajatelkaapa mikä rikkaus meitä ympäröikään kristillisen seurakunnan elämässä sukupolvien uskonkokemuksessa ja -todistuksessa.

Hebrealaiskirjeen 12. luvussa tätä sukupolvien uskontodistusta kuvataan valtavaksi todistajien pilveksi, joka ympäröi meitä kehottaen kestäväisyyteen uskossa. Tätä todistajien pilveä selittää edellinen luku 11, jossa eteemme avataan eri sukupolvien uskonkokemukset. Siinä luettelossa kiinnittyy huomio siihen, milloin heidän todistuksensa on ollut väkevintä eli silloin kun he ovat olleet kovan paineen alla vähemmistönä yhteiskunnassa.

Tämä eri sukupolvien uskonkokemus on elävää historiaa ja vaikuttaa meidän elämäämme. - en ole koskaan ymmärtänyt niitä, jotka pontevasti väittävät, että he ovat vain käytännön miehiä ja naisia eivätkä he ole kiinnostuneita kirjoista ja uskon sisällöstä. Mutta miksi tyytyä murusiin, kun ympärillämme on tarjolla paljon enemmän.

Jeesuksen mukaan oikea kirjanoppinut on sellainen, joka on kuin isäntä, joka runsaasta varastostaan ottaa esille sekä uutta että vanhaa (Matt. 13; 51-52).

Eräällä Lontooseen suuntautuneella työmatkallani jäin miettimään sitä, miten syvälinen ajattelu uhmaa aikaa ja välittää satojen vuosien yli viestinsä. Lontoon matkojen yhteydessä olin aikaisemmin huomannut, että keskustan suurissa kirjakaupoissa oli hyvä valikoima uusia teologisia ja hengellisiä kirjoja - mutta sitten muutama vuosi sitten koin ikävän yllätyksen. Kaikki hengelliset ja teologiset kirjat oli siivottu pois kirjakaupoista. Tilalla oli uususkontoja ja New Age-ajattelua esittelevää kirjallisuutta.

Mutta yksi kristillinen teos oli kelpuutettu joukkoon, se uhmasi aikojen muutosta. Mikä oli tämä teos - Augustinuksen tunnustukset. - se oli hyväksytty ilmeisesti tähän joukkoon, koska siitä oli tullut aatehistorian klassikko.

Pohjois-Afrikan Hippon piispa Augustinus on vaikuttanut lännen kirkon elämään enemmän kuin mikään muu teologi. Keskellä 400-luvun alun historiallista kuohuntaa hän on luonut jättiläismäisessä tuotannossaan erityisesti armo-opin perustan. Teoksensa *De Civitate Dei* kautta hän on syvälinesti vaikuttanut koko länsimaisen kulttuurin historian tulkintaan Koko maailmanhistoriaa käsittävä huikaiseva tulkinta avaa eteemme perimmäisen todellisuuden ja elämän salaisuuden.

Tämä hengen jättiläinen avaa teoksessaan Tunnustukset harvinaisella tavalla sisimpänsä. Hän kertoo siitä, miten hän kaikin voimin ja tavoin pakeni Jumalaa hurjaa elämää viettäen. Vuosien pakomatkan jälkeen hän ei enää kuitenkaan jaksanut muuta kuin katkerasti itkeä. Hän kertoo siitä näin: ”tietämättä miten kaikki tapahtui, minä löysin itseni makaamasta erään viikunapuun alla” lopen väsyneenä, elämäänsä pettyneenä ja kaiken toivon kadottaneena hän kuulee pienen lapsen lohduttavan häntä ja tarjoavan hänelle Roomalaiskirjeen sanoja, ota ja lue - tämän lohdutuksen kautta hän saa lopulta rauhan. Hän syvälinen ajattelija, maailmoja syleilevä filosofi nöyryty lopulta lapsen tavoin pyhän edessä rukoillen yksinkertaisesti Herra armahda minua.

Rakkaat ystävät, minä en ole koskaan ymmärtänyt kirkon tunnustuksen vähättelyä ja sitä, että olisimme muka kulkemassa tunnustuksen jälkeistä aikaa kohti. - mitä tunnustus on ytimeltään? - Sitä että eihän ihminen voi Jumalan edessä olla mykkä. Jumalan puhuttelu on dialoginomaista, ihminen vastaa jollakin tavalla siihen.

Tunnustus on pohjimmiltaan Jumalan ylistystä, kiittämistä ja palvomista. Jumalan suuruuden ihmettely johtaa tunnustukseen ja tunnustautumiseen. Jumalan suuruuden edessä luontokaan ei voi vaieta, sillä: Psalmi 19: 2-7.

”Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaankansi kertoo hänen teoistaan. Päivä ilmoittaa ne päivälle, yö julistaa yölle. Ei se ole puhetta, ei sanoja, ei ääntä, jonka voisi korvin kuulla. Kuitenkin se kaikuu kaikkialla, maanpiirin yli merten ääriin. Hän on tehnyt sinne majan auringolle. Ja aurinko nousee kuin sulhanen hääteltästäan, kuin sankari riemukkaana juoksemaan rataansa. Taivaan äärestä se lähtee ja kaartaa taivaan toiseen ääreen, eikä mikään jää sen paisteelta piiloon.”